

P. ABAT SEBASTIÀ M. BARDOLET
21-02-1990

FESTA DE LA LLUM

Is 60,1-6
Rm 13,11-14
Jn 1,1-14

Són privilegiats els llocs que tenen la sort d'escriure en la seva història fets i llegendes ben significatius. També aquesta església del Carme i tot Manresa s'ha vist enriquida de fa segles per un fet que vosaltres, amb constància molt lloable, recordeu cada any. Si, tal com diu sant Pau, tot el que ha estat escrit, ho ha estat per a la nostra edificació, crec que també podem dir que tot el que ha passat (i és important en la història de les col·lectivitats) ha passat també per al nostre ensenyament. Cal saber llegir els signes dels temps i dels fets.

Avui, nosaltres, ¿què hi podem llegir en el fet que commemorem de la Misteriosa Llum? Deixeu-me apuntar alguna idea que després pugui ser completada i millorada per vosaltres mateixos en els vostres cors.

La llum: Aquest do físic tan preciós, que dóna vida i que fa possible la nostra existència i la nostra alegria, ens ajuda a poder imaginar una mica quin deu ser el valor d'allò que volem significar, quan parlem de Llum espiritual. Acabem de sentir que l'evangelista sant Joan fa servir aquest mot per descriure d'alguna manera la Paraula eterna, el mateix Fill de Déu: *En Ell -diu- hi ha la vida, i la Vida era la Llum dels homes*. El de la Llum és un concepte que Jesucrist mateix també va fer servir per significar l'acció de Déu, l'acció de bondat, la irradiació de la Bona Nova, que és l'evangeli.

Estem celebrant el record d'uns fets que de segles tenen implicacions religioses i ciutadanes. Tant al segle XIV com ara, per sobre de les desavinences, per sobre dels interessos estrets, hi ha un clam que demana possibilitats de vida i de pau. Mirant el nostre món amb estimació (perquè és el nostre i és el que Déu també estima), un s'adona del crit ben sovint esgarriós que demana llum, demana vida, demana felicitat. Aquests desigs sincers –que també es troben en el més íntim del nostre ésser– topen amb tota una sèrie d'estructures i de realitats que encara fan més desesperat aquest clam. Aleshores hem de dir com sant Agustí, després de provar-ho tot i de cercar durant molts anys: "El nostre cor no trobarà pas el seu repòs ni el compliment de tots els seus anhels, si no és en Déu". Les nostres conviccions més profundes, allò que en els moments de més sinceritat intuïm i que potser no sabem explicar, van a parar a Aquell que és la Llum del món, Aquell que, venint al món, il·lumina tot home.

Però no podem oblidar que, si per una banda nosaltres necessitem la Llum, al mateix temps, com a membres del Cos de Crist, som també portadors de Llum. El nostre testimoni hauria de ser tant clar, que transparentéssim sempre la Llum que certament Déu ha posat en els nostres cors. I, en canvi, a vegades ens tornem opacs per la nostra deixadesa, pel nostre egoisme, per la nostra poca decisió. Déu normalment no obra miracles, si no és el miracle de cada dia. Però, en canvi, es refia de nosaltres per tal

que mútuament, cadascú aportant tot el bé que li ha estat donat, ens anem ajudant a conèixer els camins que porten a la veritat.

Jesucrist ens ha associat a la seva obra. I vol que nosaltres continuem aquella seva encarnació que ens explicava l'evangeli. Ell ha habitat entre nosaltres. Però, aquesta seva presència humana ara l'hem de fer palpable nosaltres. Mirant-ho així, no podem negar que és molt gran la nostra dignitat; és molt alt el compromís que això suposa. Déu ens fa col·laboradors seus, i posa en nosaltres tota la confiança. Aquesta missió demanaria per part nostra una constant fidelitat i una purificació de totes les nostres actituds. Els cristians hauríem de ser prou valents per deixar-nos fer sovint pel mateix Jesucrist un test de qualitat. I ens el fa cada vegada que ens posem sincerament davant l'exigència de la seva Paraula, cada vegada que la seva Llum arriba a tots els racons de la nostra existència.

Aquells vostres antecessors del segle XIVè no van defallir davant les dificultats, i van continuar treballant i al mateix temps esperant del cel alguna solució. Nosaltres hauríem de fer el mateix: Hem de treballar, hem de millorar les nostres actituds i les nostres activitats; però la Llum l'hem d'esperar de dalt. Perquè ignorar Déu seria un pecat massa gran per nosaltres que ens diem creients; seria una inconcebible esquizofrènia ben nociva en les nostres vides. El secret del cristià és precisament saber integrar en una sola unitat la provisionalitat d'aquest món i la realitat de l'altre. L'esperança de l'altre dóna sentit a les petites esperances d'aquest; la santedat i la bonesa de Déu donen garantia al nostre petit esforç de rectitud de vida.

Jesucrist, la Llum vera que venint al món il·lumina tot home, es fa present en nosaltres; i de moltes maneres. I, encara que tots som portadors de Llum i sabem que Crist habita en els cors de tothom, també sabem que té predilecció precisament per aquells que potser de natural nosaltres no hi posaríem prou atenció: els petits, els pobres d'aquest món, els abandonats de tothom. Tots ells són portadors qualificats de Llum. I no ho sembla! El món de la fe ben sovint és desconcertant!

Em permetreu, abans d'acabar, de fer una referència a un detall de la Misteriosa Llum. Diuen que aquesta Llum va sortir de Montserrat. Crec que la devoció d'un poble pot fer miracles. Crec que la presència de Maria és ajut per a tothom. Però, conseqüent amb el que deia abans sobre les mediacions humanes, ben sovint l'acció de Déu a través de Maria es deu valer dels qui som a Montserrat. La meva petició d'avui, ja que és la primera vegada que presideixo aquesta vostra Eucaristia, és la de demanar-vos que amb la vostra pregària ens ajudeu, perquè tota la Llum que pugui sortir de Montserrat mai no es vegi obstaculitzada per la nostra acció. Que tota la gràcia que Déu vol escampar –i certament escampa– a través de Santa Maria de Montserrat, trobi en nosaltres uns transmissors dòcils i transparents.

Als germans en el sacerdoci; als qui, des de llocs de responsabilitat ciutadana, esteu al servei d'aquesta ciutat; a tots els qui amb el títol de manresans o cristians participeu a aquesta celebració; i a tothom: Desitgem ben de cor que l'acció de la Paraula de Déu que hem escoltat i l'Eucaristia que ara anem a celebrar ens acabin de purificar la nostra fe, per copsar més plenament tota la Llum que Déu vol posar en els nostres cors. Així sigui.

P. Sebastià M. Bardolet

Manresa, Parròquia del Carme, Festa de la Llum, 21 de febrer de 1990